O SOLIE A PĂCII ȘI PRIETENIEI

Vizita pe care tovarășul Nicolae Ceaușescu, președintele Consiliului de Stat, împreună cu tovarășa Elena Ceaușescu, o întreprinde într-o serie de țări latino-americane continuă în mijlocul unui mare interes, se soldează cu rezultate dintre cele mai favorabile, reprezintă unul din evenimentele majore ale vieții politice internaționale.

Venezuela a fost etapa următoare a acestei călătorii, supranumită — pe bună dreptate — ca istorică. Pretutindeni, înalții oaspeți români au fost întîmpinați și primiți cu o deosebită căldură și ospitalitate, cu stimă și prietenie. Convorbirile și discuțiile purtate de către tovarășul Nicolae Ceaușescu cu șefii statelor vizitate pînă acum, întîlnirile cu personalități marcante ale vieții politice, economice și sociale, documentele semnate au constituit tot atîtea expresii ale înaltului

AGENDA POLITICĂ A SĂPTĂMÎNII

prestigiu de care se bucură România pe plan internațional, a profundei considerații acordate personalității conducătorului ei.

„Nu este nici o exagerare, arăta în cuvîntarea sa de salut, Rafael Caldera, președintele Republicii Venezuela, **cînd spun că vizita pe care dumneavoastră, ca șef de stat al Republicii Socialiste România, o faceți în America Latină are o semnificație istorică".**

„Veniți, domnule președinte al Consiliului de Stat al României, cu o faimă, pe drept meritată, de om de stat capabil și patriot adevărat. Lumea întreagă recunoaște statornicul dumneavoastră efort pentru a obține un loc din ce în ce mai respectabil pe continentul european și o dezvoltare tot mai promițătoare, cu dorința de a pune totul în slujba poporului dumneavoastră".

Pentru noi, ca români, aceste cuvinte adresate conducătorului partidului și statului nostru constituie un motiv de justificată mîndrie patriotică. Ele reprezintă, de fapt, un înalt elogiu adresat țării noastre, întregului popor, prin persoana reprezentantului său cel mai strălucit, profund iubit și stimat.

Răspunzînd, în cuvîntarea sa, tovarășul Nicolae Ceaușescu a dat glas și expresie vie sentimentelor care animă întreaga noastră națiune socialistă, care definesc politica externă — marxist-leninistă, înțeleaptă și clarvăzătoare — a partidului și statului.

„Venim în țara dumneavoastră și în celelalte țări ale Americii Latine ca soli ai poporului român, cu dorința de a dezvolta relații de colaborare, de prietenie între popoarele noastre".

„Sîntem animați de dorința de a contribui activ la accentuarea cursului de colaborare între toate statele, indiferent de orînduirea socială. Dorim să aducem contribuția și să colaborăm activ cu celelalte state la făurirea unei lumi mai bune și mai drepte, în care oamenii muncii să se poată bucura din plin de rezultatele muncii lor, să se asigure o repartiție mai dreaptă, mai echitabilă a produsului național între toți membrii societății".

...La ora cînd aceste rînduri văd lumina tiparului, tovarășul Nicolae Ceaușescu și tovarășa Elena Ceaușescu sînt oaspeții poporului columbian. Vizita a prilejuit, din primele sale momente, o primire deosebit de cordială. Presa locală acordă evenimentului o mare însemnătate, subliniind că dialogul româno-columbian a început la Bogota sub cele mai bune auspicii. El va inaugura, fără îndoială, o nouă etapă în evoluția raporturilor de colaborare dintre cele două țări. Cu acest prilej vor fi identificate noi căi pentru progresul și mai rapid al relațiilor economice, culturale, tehnico-științifice și pe alte planuri dintre România și Columbia, în lumina obiectivelor generale ale păcii și înțelegerii dintre popoare.

DUPĂ VERIFICAREA DE LA NOVISAD ȘI IMPLICAȚIILE ETAPEI A 6-a A CAMPIONATULUI

ECHIPA NAȚIONALĂ ȘI CÎTEVA DIN PROBLEMELE CU CARE SE CONFRUNTĂ LA ACEASTĂ ORĂ

Două săptămîni ne mai despart de ziua meciului de la Leipzig.

Două săptămîni decisive pentru forma sportivă în care reprezentanții noștri vor aborda partida cu R.D.G., pentru elucidarea ultimelor semne de întrebare asupra formației pe care Valentin Stănescu o va arunca în luptă la 26 septembrie, în acele **90 de minute de maximă importanță pentru calificarea echipei României în al doilea turneu final consecutiv al C.M.** și, implicit, pentru **viitoarea dezvoltare a fotbalului nostru.**

Această ultimă referire nu este deloc o vorbă goală. Experiența fotbalului mondial din ultimii ani arată de cîtă prețuire se bucură, ani în șir, echipele pe a căror carte de vizită scrie „participantă la ultimul turneu final al C.M.", **cît de mult le crește cota în concernul internațional,** atît reprezentativelor respective cît și formațiilor de club din țara respectivă. De asemenea, un alt aspect nu trebuie ignorat : acela că formațiile calificate într-un turneu final C.M. se bucură de **avantajul ca la viitoarea alcătuire a seriilor preliminare să fie considerate „cap de grupă"**, ceea ce conferă desigur un avantaj. Să nu uităm că însăși echipa României, pe baza prezenței sale în Mexic, a fost socotită cap de serie la alcătuirea actualelor grupe preliminare.

Să vedem acum care sînt problemele cu care se confruntă la această oră echipa noastră.

Am urmărit-o miercurea trecută, în verificarea de la **Novisad, 3—1 (2—1) cu Vojvodina,** și putem afirma că **evoluția sa a fost superioară celei din Berlinul Occidental.**

În primul rînd, vom reține ca pozitivă **pregătirea fizică bună a „tricolorilor"**, etalată în fața unsprezecelui condus de selecționerul unic al Iugoslaviei, Vujadin Boșkov, și confirmată, pentru cei mai mulți dintre ei, de etapa a șasea a campionatului.

În al doilea rînd, **problema ideii de joc în deplasare, capătă un răspuns prin evoluția de la Novisad.** Linia noastră de fundași nu prezintă în această privință particularități speciale, decît poate prin poziția lui Dinu și Antonescu, în sensul că cel de-al doilea joacă mai retras. Dintre mijlocași, Dumitru a avut împotriva Vojvodinei un plasament mai aproape de linia fundașilor, treptele următoare ale liniei noastre mediane fiind, în ordine, Beldeanu și Dobrin. Atacul a avut oamenii cei mai avansați în Troi și Dumitrache, sarcinile lui Iordănescu fiind variabile, în funcție de cerințele de moment ale jocului.

Cam așa am văzut noi așezarea echipei, în perspectiva meciului cu R.D. Germană, adică a unui meci în deplasare, în care se contează pe o intensă presiune a gazdelor. Adevărul este însă că, la Novisad, **lecția jocului în deplasare n-a fost aplicată sută la sută, deoarece gazdele, depășite tehnic de „tricolori", nu i-au putut pune pe aceștia în situații prea dificile.** Dimpotrivă, în cea mai mare parte a timpului, selecționata noastră a stat la cîrma jocului și, dacă ar fi insistat, ar fi putut cîștiga și mai detașat. Nu aceasta era însă obiectivul meciului...

Cea de-a treia problemă este aceea **a alcătuirii propriu-zise a echipei.** În această privință, meciul cu Vojvodina părea lămuritor, pentru că, în urma acestei verificări, 8—9 posturi își cam aleseseră titularul, rămînînd ca semne de întrebare acute posturile de fundași de margine. Nu vrem să cădem în greșeala celor care pun în discuție echipa națională, compoziția ei, lotul, de la etapă la etapă, lăsîndu-se influențați de fiecare meci de campionat, dar nici nu putem trece complet cu vederea aspecte importante, care apar în campionat. Astfel, dacă după jocul cu Vojvodina fundașii de margine reprezentau un mare semn de întrebare, iată că prin faptul că Velea a și jucat la Craiova, după numai patru zile de la accident, soluția pentru fundașul stînga se profilează. De asemenea, deși n-a jucat, Sătmăreanu va fi se pare apt pentru Leipzig, după cum — în cazul contrar — există posibilitatea utilizării lui Niculescu.

La Novisad, din cauza accidentării cunoscute, n-a jucat Radu Nunweiller. Incertitudinea asupra folosirii sale rapide profila titularizarea lui Beldeanu. Duminică, în campionat, dinamovistul a apărut, mai rapid decît se credea, în formația sa și — nu numai atît — el a făcut chiar o repriză, a doua, foarte bună. Concomitent, la Reșița, Beldeanu făcea un meci slab din punct de vedere tehnic și disciplinar, ceea ce i-a atras o accentuată scădere la „cota zilei". După cum sîntem informați, la viitoarea convocare (duminică, la ora prînzului) Nunweiller va fi chemat la lot așa încît de-abia ultimele zile de pregătire, între altele meciul cu A.B.C. Natal, vor fi în măsură să determine decizia definitivă a lui Valentin Stănescu.

În privința atacanților, trei dintre componenții liniei de la Novisad (Dobrin, Dumitrache și Iordănescu) și-au susținut duminică puternic candidatura la titularizare, fiecare dintre ei jucînd bine și marcînd. Cel de-al patrulea, Troi, a făcut însă un meci mai slab la Petroșani, în contrast cu felul cum a jucat la Novisad. În schimb, alți doi posibili candidați la tricoul cu numărul 7, craioveanul Țarălungă și băcăuanul Dembrovschi, au arătat o deosebită dispoziție de joc, remarcîndu-se în echipele lor de club.

Iată deci că deciziile sînt dificile. În orice caz, ni se pare că **opțiunea pentru un jucător sau altul nu este legată numai de forma candidatului la ora dinaintea unui joc ci și de un aspect mai de fond : abordarea unei idei de structură a formației.** În cazul nostru, cu Nunweiller și Dembrovschi mergem pe o linie, cu Beldeanu și cu Troi pe alta.

Decizia (și răspunderea !) este în mîna lui Valentin Stănescu...

Un aspect din meciul de miercurea trecută, de la Novisad, cîștigat de „tricolori" cu 3—1, în fața Vojvodinei : Troi șutează, dar portarul Covacevici va respinge, din cădere

Foto : P. DJISALOV

Radu URZICEANU

SUBLINIERI

O POVESTE FRUMOASĂ...

Se apropie meciul cu echipa R. D. Germane și o dată cu el se accentuează, parcă, sprinturile fotbaliștilor noștri fruntași pentru obținerea formei. Semnificativ, în acest sens, pare a fi demarajul tot mai insistent al jucătorilor consacrați, care simt mai bine decît ceilalți lumina după-amiezii de la 26 septembrie. Iată, de pildă, Radu Nunweiller a marcat o bruscă creștere a formei sale, evident stimulat de intrarea în linie dreaptă a cursei care se oprește la Leipzig. La Tg. Mureș, Dembrovschi — așa cum susține, între altele, observatorul federal Braun-Bogdan — a făcut una din marile sale partide. La București, Dumitrache, deși a jucat puțin, a ținut parcă să demonstreze forța exploziei sale într-un moment decisiv al unui joc. Lista poate fi continuată, deși ar mai exista unele semne de întrebare nu atît privind valoarea jucătorilor, cît mai ales aptitudinea lor de a se angaja cu toată puterea în acest captivant sprint final.

În ultimele zile am avut prilejul de a sta de vorbă, pe marginea acestui meci, cu mai mulți jucători din vechea gardă. În pagina de alături, finalul interviului luat lui Petrică Rădulescu, susține cu optimism eforturile echipei naționale. Într-o recentă vizită făcută la Timișoara, am stat în tribuna stadionului 1 Mai „la meciul Politehnica Timișoara — Universitatea Cluj, alături de trei internaționali de glorie — Sepi II, Burger și Deheleanu. Am fost plăcut impresionat de faptul că toți trei își manifestau încrederea în jucătorii echipei noastre naționale, avînd într-un fel orgoliul valorii lor tehnice „superioare celor din R. D. Germană" — cum susținea Grazian Sepi.

Pentru acești trei internaționali, care au jucat sub culorile României — toți trei laolaltă — în turneul final al Campionatului mondial din 1934 „fotbalul este adevăratul test al virtuozității sportive". Acești trei „fotbaliști pînă în măduva oaselor" manifestă o oarecare îngăduință față de celelalte ramuri de sport.

Fotbalul nostru — spuneau cei trei internaționali de glorie ai României — are astăzi prilejul de a demonstra **ce este de fapt fotbalul.** Într-o întîlnire cu o țară aflată într-o ascensiune aproape de neexplicat în multe ramuri de sport, fotbalul nostru are prilejul de a dovedi că sportul rege este cu adevărat marele sport al vremii noastre. Se spune despre Kornelia Ender că a reușit în 2—3 ani să șteargă de pe tabelul de onoare al natației mondiale cam toate numele în jurul cărora se țesuseră adevărate povești cu zîne. Se spune despre Renate Stecher că a arătat tuturor, într-un an sau doi, că toate alergătoarele din lume, începînd cu alergătoarea secolului trecut și terminînd cu Wilma Rudolph și-au pierdut de fapt vremea alergînd ca amazoanele într-o cursă, căreia Renatte i-a dat o vigoare bărbătească. Iată însă că la 26 septembrie, Dumitru, Dobrin, Dumitrache, Dinu și toți ceilalți au prilejul de a demonstra că fotbalul nu este o sumă de legi fizico-chimice, ci o poveste frumoasă, care s-a născut o dată cu bobul de grîu al celui care a inventat șahul.

La 26 septembrie — spuneau cei trei internaționali — jucătorii noștri trebuie să demonstreze că în sportul rege istoria este mai puternică decît fizica și chimia. Spre sfîrșitul meciului, Vasi Deheleanu a scos din buzunar un vechi ziar de sport timișorean, apărut în iunie 1926, și mi-a dat să citesc o simplă convocare în pagina a III-a : **„Următori jucători se vor prezenta duminică, la ora 3 pe arena Banatul, pentru disputarea matchului cu aleasa de juniori a Aradului : Boroanca, Ciolac, Coste, Deheleanu, Dobosan, Drăghici, Frențiu II, Ghilezan, Halmagianu** („tatăl lui Bujor" m-a întrerupt din lectură **Deheleanu), Ignuță, Maier, Pop Iulian, Rusu, Sepi II, Sfera, Sosdeanu și Talian, aducînd cu dînșii ciorapi negri și ghete".**

Și Vasi Deheleanu o încheiat : **„Într-o singură promoție de juniori — Bürger lipsește că e cu doi ani mai bătrîn — se aflau șase viitori internaționali A". La 26 septembrie fotbaliștii noștri trebuie să-și apere istoria".**

I. Ch.